

Arrest

nr. 350 143 van 9 juli 2026
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat F. VAN ROYEN
Ankerstraat 114 bus 1
9100 SINT-NIKLAAS

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie,
thans de minister van Asiel en Migratie

DE VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Armeense nationaliteit te zijn, op 31 juli 2023 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, oud, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 4 augustus 2023 met referentienummer 111721.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 april 2026, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 28 mei 2026.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M. EKKA.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die loco advocaat F. VAN ROYEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat T. BRICOUT, die loco advocaat H. CILINGIR verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 21 augustus 2021 kwam verzoekster naar België. Haar ouders verblijven hier als erkend vluchteling.

1.2. Dezelfde dag diende zij een aanvraag tot verblijfsmachtiging als student in. Deze aanvraag wordt goedgekeurd op 4 november 2021 en verzoekster wordt op 6 november 2021 in het bezit gesteld van een A-kaart, geldig tot 31 oktober 2022. Na afloop van het academiejaar 2021-2022 behaalt verzoekster hier het diploma van master in de politieke wetenschappen.

1.3. Op 29 augustus 2022 dient verzoekster een aanvraag in voor een machtiging tot voorlopig verblijf op grond van artikel 61/1/9 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingen-wet).

1.4. Op 5 mei 2023 treft verweerder een beslissing waarbij de ingediende aanvraag ontvankelijk doch ongegrond wordt verklaard op grond van artikel 61/1/13 van de wet van de Vreemdelingenwet.

Dit is de thans bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“De aanvraag om machtiging tot verblijf, ingediend op 29.08.2022 bij de Burgemeester van 9230 Wetteren door de genaamde [H.A.] [...], van nationaliteit Armenië, verblijvende te [...], in toepassing van artikel 61/1/9, §1, tweede lid van de wet van 15 december 1980 op de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, gewijzigd door de wet van 15 september 2006, is ontvankelijk doch ongegrond.

MOTIVATIE :

Art. 61/1/13. De Minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;

- Betrokkene levert geen bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 61;

Overwegende dat betrokkene op 21.08.2021, naar België kwam in het bezit van een geldig nationaal paspoort met een verblijfskaart uit Zwitserland;

Overwegende dat betrokkene op 28.10.2021 een aanvraag verblijfsmachtiging in het kader van studies indiende bij de burgemeester te Wetteren dewelke werd toegestaan op 04.11.2021

Overwegende dat betrokkene vervolgens op 29.08.2022 beroep deed op Art. 61/1/9 om op basis van haar masterdiploma behaald aan een Belgische universiteit, een aanvraag in te dienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk;

Overwegende dat betrokkene als bewijs van voldoende bestaansmiddelen een beursattest/attest van studielening overmaakte wat werd opgemaakt in januari 2022 en niet het hele kalenderjaar dekte, terwijl een zoekjaar 12 maanden duurt; dat betrokkene door schrijven op 06.09.2022 de kans werd gegeven om nieuwe bewijzen van voldoende bestaansmiddelen over te maken;

Overwegende dat betrokkene bijkomende loonfiches overmaakte, maar dit absoluut veel te weinig was en haar nog een laatste kans werd geboden om voldoende bestaansmiddelen over te maken;

Overwegende dat de gemeente ons op 21.04.2023 liet weten dat haar vader (meneer Hakobyan Ashot) garant zou zijn en volgende documenten overmaakte die de solvabiliteit diende te staven:

-loonbrief februari 1828,27 euro (VZW goed wonen) januari: 1917,18 euro

-inkomstenstaat Belfius maart

☐ *(goed Wonen VZW 323,34 euro)*

☐ *Stortingen maar op naam van [S.H.] (echtgenote)*

☐ *Fonds groeipakket 128,42 euro*

-inkomstenstaat Belfius februari

☐ *1828,27 vzw goed wonen*

☐ *Fonds/groeipakket 128,42 euro*

☐ *Stortingen maar op naam van [S.H.]*

-inkomstenstaat januari Belfius

☐ *VZW goed wonen 1917,18 euro*

☐ *Inning Financieën 549,45 euro*

☐ *Stortingen maar op naam van [S.H.]*

Overwegende dat deze inkomsten onvoldoende zijn en betrokkene aldus niet volledig aan de voorwaarden van artikel 61/1/9 voldoet, wordt de aanvraag geweigerd.”

2. Over de rechtspleging

De Raad verwijst naar artikel 5.12, §3 van de wet van 17 juni 2026 betreffende de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), dat luidt als volgt:

“§ 3. Voor alle beroepen die op het moment van de inwerkingtreding van deze wet hangende zijn voor de Raad en waarvoor met toepassing van artikel 39/74 van de wet van 15 december 1980 reeds een terechtzitting werd vastgesteld of waarop reeds een procedure in de zin van artikel 39/73, 39/73-2 of 39/73-3 van dezelfde wet wordt toegepast, verloopt de procedure overeenkomstig de bepalingen die van toepassing waren vóór de inwerkingtreding van deze wet. [...]”

De verwijzingen in dit arrest naar materiële bepalingen van de Vreemdelingenwet betreffen bepalingen zoals ze van toepassing waren voor de publicatie van de wet van 16 juni 2026 ter uitvoering van het Migratie- en asielpact van de Europese Unie (eveneens gepubliceerd in het Belgisch Staatsblad van 19 juni 2026), op het ogenblik dat verweerder de bestreden beslissing trof.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste en enig middel werpt verzoekster de schending op van *“de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen; de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel”*.

Zij betoogt als volgt:

“aangezien de bestreden beslissing ten onrechte voorhoudt dat verzoekster niet over voldoende bestaansmiddelen zou beschikken;

aangezien verzoekster nochtans benevens een beursattest/attest van studielening, eigen loonfiches overmaakte alsook via haar vader een bijlage 32, waarbij van hem loonfiches werden overgemaakt o.b.v. een voltijdse tewerkstelling;

aangezien het bewijs van voldoende bestaansmiddelen in het kader van een aanvraag 'zoekjaar' op dezelfde wijze kan geleverd worden als bij derdelands studenten;

aangezien n.a.v. de aanvraag van verzoekster om het statuut te bekomen van derdelands student haar bewijzen van voldoende bestaansmiddelen wel werden aanvaard en thans bij haar aanvraag 'zoekjaar' niet !?;

aangezien de bestreden beslissing ondanks de specifieke minimumbedragen, dewelke wettelijk werden bepaald m.b.t. studiebeurs/lening, andere bestaansmiddelen van de derdelands student en het minimum inkomen voor de garant, enkel de navolgende zeer vage motiveringen vermeldt : ‘absoluut veel te weinig’ én ‘inkomsten onvoldoende’;

aangezien aldus de bestreden beslissing niet beantwoordt aan de wettelijke verplichting van uitdrukkelijke motivering daar deze nalaat te concretiseren hoeveel te weinig verzoekster aan bestaansmiddelen zou hebben zodat zij in de mogelijkheid zou zijn om - voorzover zij werkelijk onvoldoende bestaansmiddelen zou hebben, quod non - aanvullende bewijzen voor te brengen zodat zij zou kunnen voldoen aan de wettelijke minimumbedragen;

aangezien aldus de bestreden beslissing dan ook niet gestoeld is op een correcte feitenvinding;

dat uit het bovenstaande volgt dat aldus de bestreden beslissing dan ook niet ten genoegen van recht gemotiveerd is aangezien deze manifest onzorgvuldig en onredelijk is, derhalve willekeurig is en aldus benevens de algemene beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel, ook de wet betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen schendt;

3.2. Artikel 2 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Artikel 3 van deze wet bepaalt dat de motivering afdoende moet zijn. Het loutere feit dat een beslissing formeel is gemotiveerd, betekent niet dat een verzoekende partij geen kritiek meer zou kunnen leveren op die formele motivering. Zelfs al is een beslissing formeel gemotiveerd, en zelfs al kent de verzoekende partij aldus de motieven, dan nog kan die verzoekende partij kritiek uiten op het feit dat de motivering niet afdoende is (RvS 18 maart 2010, nr. 202.029).

De belangrijkste bestaansreden van de in de wet van 29 juli 1991 opgelegde formele motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van gegevens die in rechte en in feite juist zijn, of zij die gegevens correct heeft beoordeeld, en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar beslissing gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (RvS 18

januari 2010, nr. 199.583; RvS 11 december 2015, nr. 233.222). De betrokkene moet weten waarom een voor hem ongunstige beslissing is genomen, derwijze dat hij zich, met de ter beschikking staande rechtsmiddelen, kan verweren tegen die beslissing, door aan te tonen dat de in de motivering tot uitdrukking gebrachte motieven niet gegrond zijn (RvS 19 juni 1995, nr. 53.803). Gelet op de doelstelling van de formele motiveringsplicht moet niet alleen de beslissing ter kennis worden gebracht, maar ook de motieven die haar dragen (RvS 29 juni 2009, nr. 194.762; RvS 30 april 2009, nr. 192.857).

3.3. Kernpunt van verzoeksters betoog is dat de bestreden beslissing nalaat te concretiseren waarom de door haar overgemaakte bewijzen inzake de bestaansmiddelen niet volstaan. De motieven *“absoluut veel te weinig”* en *“inkomsten onvoldoende”* verduidelijken niet waarom ze niet volstaan, aldus verzoekster.

3.4. De bestreden beslissing steunt op artikel 61/1/13, 1° van de Vreemdelingenwet. Deze bepaling luidt als volgt:

“De minister of zijn gemachtigde kan een aanvraag tot machtiging voor een verblijf als bedoeld in artikel 61/1/9 weigeren indien de onderdaan van een derde land:

1° niet aan de in artikel 61/1/9 gestelde voorwaarden voldoet;”

Artikel 61/1/9 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1.

Na de voltooiing van zijn studie op het grondgebied van het Rijk kan de student een aanvraag indienen om gedurende een termijn van maximum 12 maanden op het grondgebied van het Rijk te verblijven teneinde er werk te zoeken of een onderneming op te richten met als doel het verkrijgen van een verblijfsvergunning met het oog op werk.

Hij dient daartoe, uiterlijk vijftien dagen voor het verstrijken van de geldigheidsduur van zijn verblijfs-vergunning, een aanvraag in bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats op het grondgebied van het Rijk.

In het geval bedoeld in artikel 61/1/15, wordt, in afwijking van het tweede lid, de aanvraag ten laatste drie maanden na het behalen van het diploma ingediend volgens de nadere regels voorzien in artikel 60, §§ 1 en 2.

§ 2.

Ter staving van zijn aanvraag overlegt de student de hiernavolgende documenten:

1° een geldig paspoort of een daarmee gelijkgestelde reistitel;

2° het bewijs van het behalen van een diploma aan een Belgische instelling voor hoger onderwijs of, indien de student gebruik maakt of heeft gemaakt van zijn recht op mobiliteit, het bewijs van het behalen van een diploma behaald aan een instelling voor hoger onderwijs gelegen in de eerste of tweede lidstaat, andere dan België;

3° het bewijs dat hij over een ziektekostenverzekering beschikt die de risico's in België dekt;

4° het bewijs dat hij over voldoende bestaansmiddelen beschikt, overeenkomstig artikel 61;

5° in het geval bedoeld in artikel 61/1/15: het bewijs dat hij, in het kader van mobiliteit, in België, als tweede lidstaat, verblijft of verbleven heeft”.

3.5. In casu is verweerder van oordeel dat verzoekster niet het bewijs levert dat ze beschikt over voldoende bestaansmiddelen overeenkomstig artikel 61 van de Vreemdelingenwet. Het houdt dus in dat verweerder toepassing maakt van artikel 61/1/13, 1° juncto artikel 61/1/9, §2, 4°, van de Vreemdelingenwet. Uit de laatst vermelde bepaling blijkt dat het bewijs van voldoende bestaans-middelen overeenkomstig artikel 61 van de Vreemdelingenwet wordt geleverd.

3.6. Artikel 61 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. Het bewijs van voldoende bestaansmiddelen, zoals bepaald in artikel 60, § 3, eerste lid, 5°, wordt geleverd door het overleggen van een of meerdere van de hiernavolgende documenten:

1° een attest uitgaande hetzij van een internationale organisatie of een nationale overheid, hetzij van een gemeenschap, gewest, provincie of gemeente, hetzij van een instelling voor hoger onderwijs, luidens hetwelk de onderdaan van een derde land een beurs of een lening geniet of eerstdaags zal genieten;

2° een verbintenis tot tenlasteneming aangegaan door een natuurlijke persoon, die hetzij de Belgische nationaliteit bezit hetzij als burger van de Unie een verblijfsrecht heeft van meer dan drie maanden op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie hetzij als onderdaan van een derde land toegelaten of gemachtigd is om voor onbepaalde duur op het grondgebied van het Rijk of een andere lidstaat van de Europese Unie te verblijven hetzij een familielid tot in de derde graad is, waarbij deze zich ertoe verbindt, ten opzichte van de onderdaan van een derde land, de Belgische Staat en ieder bevoegd openbaar centrum voor maatschappelijk welzijn, voor de duur van het geplande verblijf vermeerderd met twaalf maanden, de kosten van gezondheidszorgen, verblijf, studie en repatriëring van de onderdaan van een derde land ten laste te nemen;

3° enig ander bewijsmiddel van voldoende bestaansmiddelen.

De Koning bepaalt de voorwaarden waaraan het attest, bedoeld in het eerste lid, 1°, de verbintenis, bedoeld in het eerste lid, 2°, en de persoon die deze verbintenis aangaat, moeten beantwoorden.

§ 2. De Koning bepaalt het minimumbedrag van de bestaansmiddelen waarover de onderdaan van een derde land moet beschikken.

Bij de beoordeling van deze bestaansmiddelen wordt onder meer rekening gehouden met de middelen die afkomstig zijn van een subsidie, een beurs, een toelage of het wettig en regelmatig uitoefenen van een winstgevende activiteit buiten de tijd die normaal aan de studie moet worden gewijd.

§ 3. De beoordeling of de onderdaan van een derde land over voldoende bestaansmiddelen beschikt is gebaseerd op een individueel onderzoek van het geval."

3.7. Het voormelde houdt dus in dat de bewijzen van voldoende bestaansmiddelen die verzoekster overmaakte, het voorwerp dienden uit te maken van een individueel onderzoek, waarbij wordt nagegaan of het minimumbedrag werd bereikt van de bestaansmiddelen waarover verzoekster diende te beschikken tijdens haar 'zoekjaar' na het voltooien van haar studies .

3.8. Zoals verzoekster terecht opmerkt, wordt in de bestreden beslissing niet geconcretiseerd of uitgelegd waarom de door haar overgemaakte loonfiches en de documenten inzake de solvabiliteit van haar vader niet volstaan. De uitleg dat de loonfiches "absoluut veel te weinig was" en de inkomsten van haar vader "onvoldoende zijn" laat niet toe te begrijpen waarom de betrokken inkomsten niet volstaan in het licht van artikel 61/1/9, §2, 4° van de Vreemdelingenwet juncto artikel 61 van de Vreemdelingenwet.

3.9. Het enig middel is derhalve in de aangegeven mate gegrond.

3.10. Het verweer in de nota met opmerkingen kan hieraan geen afbreuk doen. In tegenstelling tot wat verweerder voorhoudt, betreft de kritiek van verzoekster wel degelijk de formele motiveringsplicht in plaats van de materiële motiveringsplicht. Hiervoor volstaat het te verwijzen naar punt 3.2. Verder geeft verweerder thans in de nota een uitgebreide uitleg waarom de overgemaakte stukken niet volstaan als bewijs van voldoende bestaansmiddelen. Dit is een aposteriori-motivering die het gebrek aan motivering in de bestreden beslissing niet kan rechtzetten. De mededeling van de concrete motieven via de neerlegging van de nota nadat het beroep werd ingediend, kan de miskennen van de plicht tot formeel motiveren niet goedmaken. Dit brengt immers de wapengelijkheid onder de gedingpartijen in het gedrang (RvS 25 januari 2010, nr. 199.865) en ontnemt verzoekster de mogelijkheid om haar beroepsrecht ter zake naar behoren uit te oefenen

4. Korte debatten

De verzoekende partij heeft in haar middel een gegrond onderdeel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingen-betwistingen. De vordering tot schorsing, als accessorium van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

5. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verwerende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 5 mei 2023 tot verwerping van een aanvraag om machtiging tot verblijf wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verwerende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negen juli tweeduizend zesentwintig door:

M. EKKA,	kamervoorzitter
----------	-----------------

T. LEYSEN,	griffier
------------	----------

De griffier,	De voorzitter,
--------------	----------------

T. LEYSEN	M. EKKA
-----------	---------